

bromera

Mariló Àlvarez
Sanchis

INSURGENTS

EL COET

Ris-ras. Ris-ris-ras. El soroll de les graneres recurrent incansables el terra polsós esgarra el silenci de la vesprada. L'enorme pista d'aterratge està buida. L'últim transbordador va arribar carregat d'heli i titani cinc dies arrere i no s'espera cap altra remesa fins d'ací a un parell de setmanes com a mínim, tot i que les dates canvien constantment en funció del ritme irregular d'extracció de la colònia lunar Amundsen.

I, entre aterratge i aterratge, la sorra.

Partícules infinitesimals d'edificis erosionats pel clima i per la guerra se sumen a la pols que impregna l'ambient. El resultat és un paisatge gris i desolat, amb els grans d'arena com a únic decorat... I principal enemic: en aterrar, les llançadores alcen grans núvols d'un polsim fi i abjecte que entrebanca el descens i posa en perill la seguretat dels tripulants.

Per això, gran part dels treballadors governamentals que custodien aquesta zona estratègica tenen una sola missió en la seua jornada laboral: agranar. Matí i vesprada, recorren les pistes d'aterratge asseguts sobre els grans raspalls electrònics que mantenen a ratlla la polseguera. Si deixen d'utilitzar-los un sol dia, l'endemà el terra apareix recobert d'una capa gruixuda de pols, en una trista paròdia de la neu primerenca.

No és estrany, doncs, que quan la ventada s'alça i recorre l'esplanada, es generen remolins de la mida de gratacels. Tornados formats per partícules esmolades s'escolen entre les esclertes de les granotes de treball i esquincen les xicotetes zones on la pell està al descobert. Perles de sang floreixen a les cares dels treballadors, que frenen en sec les seues agradores i s'afanyen a protegir-se el cap amb els braços. Premen la boca amb força, però la sorra s'entesta a escolar-se gola avall, fent-los estossegar i ennuegar-se: cada alenada és un nou glop de pols.

Sobre ells, el cel s'enfosqueix. Amb cada nova ventada, la sorra els engoleix més i més, com si estiguessen al desert i els haguera devorat una tempesta d'arena. Els és impossible veure què ocorre al seu voltant, però el soroll que se sent de fons, mig ofegat pel vent, és inconfusible: arriba una nau.

Llavors, el brogit s'intensifica, acompanyat d'una fagonada de llum que estripa la foscor i se'ls grava a foc en la retina. Congelats damunt la maquinària industrial, el personal de neteja compta els segons, esperant que passe el perill i resant per no trobar-se massa a prop de la zona d'aterratge. Ningú vol morir cremat per la combustió dels motors de reacció.

5...

10...

15...

De colp, cessa el soroll eixordador i la llum que travessa les seues parpelles closes s'atenua. A poc a poc, l'assot del vent s'esvaeix i les volves de pols i runa cauen

com neu bruta fins a depositar-se sobre els seus caps i muscles, cobrint-ho tot d'una capa de brutícia tova i enganxifosa.

El personal obri els ulls i, on abans només hi havia un buit fet de quilòmetres d'asfalt a mig agranar, ara s'eleva, imponent, una construcció metàl·lica de més de cinquanta metres d'altura: una llançadora de càrrega.

Per sort, sembla que ningú ha quedat atrapat a l'àrea d'aterratge i no han de lamentar víctimes mortals, però algunes de les persones que agraven prop de la zona on s'ha instal·lat la nau han vist com part dels seus uniformes es desintegren sobre la pell, donant pas a cremades de diferents graus.

Passat el xoc inicial que deixa tothom paralytitzat a peu de pista, es desencadena un caos de carreres i crits. Ningú sap què fa allà aquella llançadora ni per què s'ha avançat setmanes a la seua arribada programada. Hi ha hagut algun problema a la colònia? O tal vegada amb l'exploració de matèries primeres? En qualsevol cas, no es pot tractar de res bo.

Algú pren un comunicador de butxaca i avisa els paramèdics. Altres s'afanyen a desallotjar la zona: volen posar tanta terra com puguen entre ells i el coet, en cas que la situació empitjore. Tot i això, no poden evitar llançar llambregades curioses per damunt l'esquena. Un tercer grup alerta els supervisors que, seguint el protocol d'emergència, s'afanyen a avisar el personal de seguretat. Algú més pensa a acostar la passarel·la a la nau, tot i que són pocs els qui s'atreveixen a pujar-hi.

Després d'uns minuts d'activitat frenètica, la calma s'instal·la de nou al solar. Però es tracta d'una calma tensa, carregada de mals presagis i de pors. La tibantor fa reverberar l'ambient, com si es tractara d'un soroll que només poden captar les oïdes més fines.

Aleshores, la porta del coet s'obri amb un estrèpit rovellat i tothom queda congelat, atent a qualsevol moviment que vinga de l'interior de la nau.

L'entrada deixa al descobert un forat negre que es dibuixa a la superfície metàl·lica com una boca famolenca preparada per a engolir-los a tots.

1
L'ARRIBADA

Em desperte sobresaltada per un seguit de sacsades que m'agiten el cervell com si es tractara d'un batut. En obrir els ulls, però, no sé on estic. No reconec les parets metàl·liques corbades que m'envolten ni tampoc els panells que les decoren, plens de llums que no deixen de fer pampallugues. Només estic segura de dues coses: no estic morta i tot em fa mal.

Sobretot la mà dreta, que porte embenada, i l'ull esquerre, tan negre i unflat que quasi no puc obrir-lo. El dolor m'ajuda a eixorir-me i a situar-me. A poc a poc, les últimes vint-i-quatre hores em tornen a la memòria i recorde per què estic ací.

Sembla mentida, però, fa només unes hores, em trobava a la colònia lunar Amundsen, l'indret on he viscut quasi dos anys, allunyada de tot allò que coneixia. Desenes de joves terrans m'acompanyaven. Tots érem participants del Programa Èxode, un projecte engegat pel govern del nostre país per tal de garantir la supervivència de l'espècie humana. Després de la Gran Guerra amb què vam assolir el nostre planeta, el futur passava per l'emigració a l'espai, o almenys això és el que ens van vendre.

En teoria, el nostre grup havia d'encarregar-se d'eixamplar i millorar la colònia lunar per tal que aquesta

pogués acollir més població, però la realitat ha resultat ser ben diferent: els colons érem peces fàcilment substituïbles amb què es dedicaven a experimentar. Dividits en grups, a alguns els utilitzaven com a conillets d'índies per tal de trobar la cura de les noves malalties que havien aparegut amb la guerra. Altres es dedicaven a extraure matèries primeres a la Lluna i a enviar-les puntualment a la Terra. La resta estàvem destinats a mantindre en funcionament l'estació. En cap cas, però, s'esperava que tornàrem a casa. Tampoc ens havíem de retrobar mai més amb les nostres famílies. En descobrir-ho, molts de nosaltres vam decidir rebel·lar-nos.

El resultat va ser una batalla campal, colons contra colons. Una situació que m'ha deixat com a *souvenir* una mà feta pols i un ull ben negre. No soc l'única persona amb ferides: moltes de les meues companyes s'han emportat records similars de la seua estada a la Lluna.

La pitjor part, però, va vindre quan ens vam haver d'enfrontar al reduït grup de científics que dirigia la colònia Amundsen. Cinc persones que tenien la clau per alliberar-nos d'aquell patiment i, tot i això, van optar per seguir les directrius del govern i ens van tindre sotmesos a les seues normes estúpides i cruels. Havíem de posar fi a tot allò, encara que haguera de ser de la pitjor manera possible.

El resultat? Un bon grapat de joves lesionats i un dels científics abandonat a la seua sort.

La seua mort més que segura em turmenta. Però, què podíem fer? El doctor Kelso s'havia interposat en

els nostres plans una vegada rere l'altra, i fins i tot va arribar a activar el protocol de seguretat. Així que, per culpa seua, la base estava a punt de ser inundada amb gas sarín. O eixíem cames ajudeu-me i el deixàvem allà tancat, o moríem tots. No teníem cap altra opció!

I, tot i això, una veueta feble insisteix dins del meu cap: sempre hi ha altres opcions.

Torne al present. Dec haver dormit un parell d'hores, tres com a màxim. Amb tot, lluny de servir-me per a descansar, la becada ha aconseguit que em trobe pitjor. Em fa mal tot el cos i em sent com si m'haguera passat per damunt un dels vehicles lunars de la colònia. Mai m'havia trobat tan cansada.

Les batzegades continuen al meu voltant. El coet a bord del qual hem fugit deu estar entrant a l'atmosfera terrestre. Tot indica que ja s'ha activat el sistema de control de reacció, que s'esforça per donar la volta al transbordador de manera que la cua apunte cap a la superfície del planeta, preparant-lo per a l'aterratge.

Al meu costat, Gad –alt i cepat, amb els cabells negres i rojos despentinats–, dormisqueja amb el cap caigut a un costat i un fil de bava regalimant-li barbeta avall. Com pot dormir en una situació així? I més amb el nas inflat i ple de blaus que li ha quedat després de la batalla. Li envege la capacitat per a abstraure's del món d'aquesta manera.

En un rampell, li pegue un colp de colze suau per tractar de despertar-lo. Ell deixa anar un ronc entretallat abans de desvetlar-se. En alçar les parpelles sembla tan atordit com jo.

–Toca diana, company –li amolle amb un somriure burleta, mentre em passe la mà sana pels cabells curts tractant de pentinar-los.

–Alice, què...? –de moment, sembla incapaç d’afegir res més. Encara està sobrepasat per la situació o destarotat per la son.

Al nostre voltant, tot és un caos.

Bona part dels habitants de la colònia lunar Amundsen –o, millor dit, *exhabitants*–, ens hem encabint a la sala de comandament de la nau. El problema és que, amb les presses per escapar, només hem pogut agafar un transbordador de càrrega, preparat per a portar menys d’una desena de passatgers, i en som diverses dotzenes... No hi ha seients per a tothom, així que molts de nosaltres ens hem vist obligats a enganxar-nos a les parets amb peces de tela i molta força de voluntat per tal de resistir els sotrats del coet.

L’enlairament ha sigut un malson i l’aterratge promet ser encara pitjor.

Ens aferrem amb ànim a les tires de roba per esmortir les batzegades, mentre els pocs que gaudeixen d’un seient s’agarren tan fort als braços de les butaques que tenen els artells blancs.

Dana i Céline, membres imprescindibles de la nostra colla revolucionària, estan situades a un parell de metres de nosaltres. Amb un braç enguixat, un altre record de la batalla, Dana, que cada dia sembla més menuda i nerviüda, té una dificultat afegida a l’hora de subjectar-se. Al seu costat, Céline aprofita la seua alçada i corpulència per interposar-se de manera protectora

entre ella i la paret per tal d'evitar que es colpege contra la superfície metàl·lica. Amb tant de moviment, no és gens fàcil.

Agrane la sala amb la mirada i constate que no som els únics perjudicats: tothom està masegat. Hem aconseguit escapar de la Lluna i fugir a la Terra amb el transbordador espacial, però, tenint en compte les circumstàncies, la situació no té gust de victòria, precisament. Ningú ha aconseguit deixar arrere la violència de la colònia i la del sistema que la sustentava, per molt que ho haja intentat. Fins i tot la nostra amiga Dèlia, probablement la persona més pacífica i tranquil·la que conec, llueix un tall molt lleig a la cella.

Ella i Min seuen en un racó, com dos ratolins esporuguits, ben allunyats de mi. No m'han dirigit la paraula des que ens hem enlairat, just després d'abandonar la base lunar de manera il·legal i totalment improvisada. O, millor dit, des que han descobert el que ha passat amb el doctor Kelso i per què no ha vingut amb nosaltres.

El fet és que hem sigut Gad i jo els qui ens hem quedat a soles amb ell. És a nosaltres a qui ens l'ha jugat per enèsima vegada i ens ha intentat deixar inconscients mentre el gas sarín s'escampava a poc a poc. Poden enfadar-se tant com vulguen, però hem fet el que calia. Almenys, ho hem fet tan bé com hem sabut.

D'acord, no estic orgullosa de la decisió que hem pres... i tampoc estic segura que haja sigut la correcta. Però ens hem vist acorralats i hem actuat com les

circumstàncies ens demanaven: la seua vida a canvi de la vida de la resta d'habitants de la colònia.

En vindre'm al cap aquestes paraules, sent un calfred que em recorre de dalt a baix: «Una vida a canvi de la vida de moltes més persones...». No era això precisament el que pretenien els científics? El que tan cruel trobàvem? El que volíem evitar costara el que costara?

Sacse el cap intentant traure'm el pensament de damunt. Actuar de manera ètica en situacions extremes de supervivència no és tan senzill com sembla, però donar-li voltes al problema no canviarà res. No puc desfer el que hem fet. I, si poguera... ho faria?

Una nova sacsada de la nau em fa pensar en la resta de joves que completen el nostre grup de colons, els traïdors, els qui s'han negat a rebel·lar-se. Viatgen tancats a la bodega de càrrega del transbordador, junt amb l'equip científic que dirigia les operacions del Programa Èxode a la Lluna.

De nou, la mesura ha provocat divisió en les nostres files. No tothom s'ha mostrat d'acord amb aquesta precaució, però, quina altra cosa podíem fer amb els traïdors? Aquesta gent no només ha defensat activament el Programa, sinó que també ha intentat aturar els nostres plans de totes les maneres possibles! Sincerament, no crec que meresquen millor tracte! I tampoc hi havia altra manera d'encabir-nos tots al transbordador, encara que haguérem volgut!

Sent una última batzegada, més forta que les anteriors i, de sobte, la nau es tranquil·litza. Preocupada pel rumb que pren el transport, busque la pilot amb

la mirada. Sembla tindre-ho tot controlat. El somriure que porta pintat a la cara indica que està gaudint al màxim del moment. En el seu lloc, jo estaria aterrida. La meua germana, en canvi, s'haguera regalat tant com ella. Faig una ganyota involuntària en pensar en Melba.

Sembla que la llista de persones a qui he fallat no para d'augmentar. Em cau un pes a l'estómac en pensar que també ho fa la llista de gent que he contribuït a matar. Melba, Kelso... Em fa la impressió que la història no deixa de repetir-se, i cada vegada és pitjor. Potser jo sí que mereixia quedar-me a la colònia...

Malgrat tot, sé que ara mateix no puc permetre'm dedicar-los cap pensament. Si ho faig, m'afonaré de nou.

La pilot em descobreix sotjant-la i m'assenyala un dels panells de la consola de comandaments: acaba d'activar el sistema de maniobra orbital. Això significa que el transbordador comença a reduir la velocitat mentre travessem l'atmosfera. En uns vint minuts, hauré arribat a la Terra i tornarem a veure les nostres famílies. Vint mesos són molt de temps per trobar a faltar els teus, però es converteixen en un període molt curt si l'alternativa és no retrobar-te amb ells mai més, com havien planejat els responsables del Programa.

Abans de poder reunir-nos tots, però, hem de prendre moltes decisions.

—Què farem quan aterrem? —pregunte en veu alta per fer-me escoltar per damunt del soroll dels motors. Aquest és el punt més urgent que cal resoldre i soc incapaç de no clavar-hi cullerada.